

ลำดับที่ ๒

เรื่อง

การอนาจารเด็กถือเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แม้จะไม่ใช่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่*

สาระสำคัญ :

การที่ข้าราชการผู้หนึ่งได้กระทำความผิดฐานกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แม้ว่าขณะกระทำความผิดมิได้อยู่ในระหว่างการปฏิบัติราชการก็ตาม แต่การพิจารณาโทษทางวินัยต้องพิจารณาในรายละเอียดของคดีที่เป็นทั้งคุณและโทษต่อผู้กระทำความผิดด้วย

รายละเอียดของเรื่อง :

คดีพิพาทเกิดขึ้นเนื่องจากข้าราชการผู้หนึ่งได้กระทำความผิดฐานอนาจารเด็ก และถูกฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลวินัยข้าราชการ) เพื่อให้ศาลลงโทษทางวินัย ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่าการกระทำความผิดดังกล่าวแม้จะมีได้กระทำในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ แต่ก็ถือเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีได้อุทธรณ์ต่อศาลปกครองชั้นอุทธรณ์ แต่ศาลปกครองชั้นอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้ฎีกาต่อศาลปกครองสูงสุด เนื่องจากเห็นว่าศาลปกครองชั้นอุทธรณ์ไม่ได้วินิจฉัยในประเด็นเหตุของการลดโทษของตนอย่างครบถ้วน ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า การพิจารณาโทษทางวินัยให้ถือเอาความรุนแรงของการกระทำความผิดเป็นหลัก การกระทำความผิดอาญาฐานอนาจารเด็กเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและสิทธิส่วนบุคคลอย่างรุนแรง การอนาจารทางเพศมีผลกระทบต่อการเจริญเติบโตของเด็กและยังก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคลิกภาพ เนื่องจากเด็กไม่สามารถจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ทั้งด้านสติปัญญาและความรู้สึก ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดียังใช้เด็กเป็นเสมือนวัตถุในการบำบัดความต้องการทางเพศของตน ดังนั้น การอนาจารเด็กแม้ว่าจะไม่ได้เป็นการกระทำความผิดในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ถือเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อภาพลักษณ์ของข้าราชการอย่างรุนแรง แต่การลงโทษทางวินัยต้องพิจารณารายละเอียดของข้อเท็จจริงของคดีประกอบกับองค์ประกอบของกฎหมาย และการพิจารณาดังกล่าวต้องพิจารณาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงให้ครบถ้วนสมบูรณ์ ทั้งในด้านที่เป็นคุณและเป็นโทษแก่ผู้ถูกฟ้องคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากเป็นการพิจารณาลงโทษวินัยขั้นสูงสุด ศาลต้องพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรุนแรงของโทษและเหตุบรรเทาโทษด้วย แม้ศาลปกครองชั้นอุทธรณ์ได้วินิจฉัยการกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำความผิดชั้นร้ายแรง จึงสมควรลงโทษทางวินัยขั้นสูงสุด

* แปลและสรุปความจากคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด เลขที่คดี BVerwG 2 C 83/08 v. 25.3.2010 โดย นายเชิดวุฒิ สินพิมลบูรณ์ พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ ศูนย์สนับสนุนวิชาการคดีปกครอง สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง (ประเภท : วินัย)

แต่อย่างไรก็ตาม ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นอุทธรณ์ มีข้อบกพร่องในการพิจารณาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงให้ครบถ้วนสมบูรณ์ ทั้งในด้านที่เป็นคุณ และเป็นโทษแก่ผู้ถูกฟ้องคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพิจารณาเหตุบรรเทาโทษของผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าการกระทำความผิดของผู้ถูกฟ้องคดี เป็นการกระทำที่เข้า องค์ประกอบของเหตุบรรเทาโทษ ดังนั้น ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษายกคำพิพากษาของศาลปกครอง ชั้นอุทธรณ์ แล้วส่งเรื่องกลับไปให้ศาลปกครองชั้นอุทธรณ์วินิจฉัยในประเด็นเหตุบรรเทาโทษของผู้ฟ้องคดีให้ครบถ้วน
